

## Arrest

**nr. 124 727 van 26 mei 2014  
in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Bij aangetekend schrijven van 14 maart 2012 dienden verzoeker, zijn vrouw en zijn kinderen, op basis van de medische problemen van verzoeker, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoeker, zijn vrouw en zijn kinderen dienden, op basis van de medische problemen van verzoekers vrouw, bij aangetekend schrijven van 15 maart 2012 nogmaals aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker, zijn vrouw en zijn kinderen onontvankelijk worden verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 112 929 van 28 oktober 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 10 juli 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker en diens echtgenote en kinderen onontvankelijk worden verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 januari 2014 een nieuwe beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker en diens echtgenote en kinderen onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.03.2012 en 15.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :*

[H.I.] [...]  
nationaliteit: Libanon  
[...]

+ echtgenote: [K.L.] [...]

+ 3 meerderjarige kinderen:  
[H.B.] [...]  
[H.A.] [...]  
[H.A.] [...]

+ 1 minderjarige kind:  
[H.M.] [...]

+ meerderjarige neef [...]  
[B.M.] [...]

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*Aangaande de ingeroepen medische elementen mbt [H.I.] en [K.L.] mbt een aanvraag 9ter (dd.14.03.2012-15.03.2012):*

*Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 10.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

*Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen,*

*artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).*

*Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.*

*Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

*[...]*

*Het advies van Dr. [L.L.] dd. 10/1/2014 als volgt luidt: "Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 14.03.2013.*

*"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 10.03.2012 en de medische stukken d.d. 10.03.2012, 22.10.2009, 07.12.2009, 09.09.2010, 24.02.2011, 18.10.2011 en 01.12.2011 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over*

*enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

*Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

*Terwijl,*

*Opnieuw blijkt dat de betrokkenen aan geen enkel onderzoek werden onderworpen en dat de adviserende geneesheer zich "beperkt" tot de depressie van de verzoekende partij, terwijl er opnieuw met geen woord gerept wordt over de scoliose van zijn echtgenote;*

*Dat er niet wordt gemotiveerd waarom dit aspect niet moest onderzocht worden, zodat opnieuw de materiële motiveringsplicht werd geschonden;*

*Dat de verwerende partij de dossiers van de echtgenoten heeft gekoppeld, zoals blijkt uit het Arrest van 28/10/2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;*

*En terwijl,*

*Het verbazingwekkend is dat de arts-adviseur, zonder de patiënt te onderzoeken, besluit dat "de beschreven depressie" over enkele maanden spontaan zal evolueren in gunstige zin en dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel;*

*Dat dit advies loutere speculatie is en meer thuishoort in een voetbalpronostiek, dan in de geneeskundige wereld;*

*Dat wanneer de arts-adviseur tot een andersluidende conclusie wil komen als de behandelende geneesheer, zonder dat er fundamenteel iets veranderd is tussen de datum dat de behandelende arts attesteert dat een behandeling noodzakelijk is, dan dient de arts-adviseur ofwel bijkomende informatie aan te vragen ofwel overgaan tot een grondig onderzoek (RvV 28/2/2011, nr. 57.068), zo niet worden het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en de plicht tot het grondig bestuderen van een dossier krachtens art. 13 E.V.R.M., in geval van een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M.*

*Dat overigens niet werd nagegaan of de psychofarmaca, die de verzoekende partij neemt, wel te verkrijgen zijn in Libanon en of de verzoekende partij überhaupt toegang heeft tot de geneesmiddelen in Libanon;*

*Dat de beslissing art. 9ter van de Vreemdelingenwet schendt;"*

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en de adviezen van een ambtenaar-geneesheer van 10 januari 2014, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In de adviezen van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan verzoeker en zijn echtgenote werden ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete

vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient verder te worden benadrukt dat waar verzoeker stelt dat *“met geen woord wordt gerept over de scoliose van zijn echtgenote”* hij voorbijgaat aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer een afzonderlijk advies opstelde omtrent de medische problemen van zijn echtgenote. In dit advies, dat samen met de bestreden beslissing, onder gesloten omslag, aan verzoeker en zijn echtgenote werd ter kennis gebracht, stelde de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk dat de vastgestelde scoliose geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers echtgenote en dat er voor deze aandoening, gelet op haar leeftijd, geen enkele behandeling bestaat.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. In de mate dat verzoeker de correctheid van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van zijn gezondheidssituatie. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om deze evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Daarnaast moet worden gesteld dat het advies van de ambtenaar-geneesheer is gebaseerd op een analyse van de medische stukken die hem werden voorgelegd en waarin de symptomen van de

aandoeningen waaraan verzoeker lijdt worden omschreven. Er is dan ook geen sprake van een loutere speculatie.

Tevens dient te worden aangegeven dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer steeds moet onderzoeken of bepaalde vormen van medicatie of medische zorgverstrekking in het land van herkomst van de vreemdeling die op grond van deze wetsbepaling vraagt om tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Een dergelijk onderzoek dient slechts te gebeuren indien deze arts oordeelt dat bij het ontbreken van een adequate behandeling de aanvrager een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer heeft in casu echter geoordeeld dat dit niet het geval is daar de depressie waaraan verzoeker lijdt ook zonder behandeling in gunstige zijn zal evolueren en de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en niet essentieel is. Verzoeker betoogt dat de artsen die hij zelf consulteerde een behandeling van zijn gezondheidsprobleem wel als noodzakelijk beschouwden en een verder onderzoek zich dus opdrong. De ambtenaar-geneesheer is als controlearts evenwel niet gebonden door de zienswijze van de artsen die verzoeker zelf consulteerde omtrent een eventuele nood aan een behandeling en de Raad merkt daarenboven op dat de psychiater op wie verzoeker een beroep deed in één van zijn verslagen stelde dat verzoekers klachten verbonden leken te zijn aan het feit dat hij zich moeilijk kon integreren in de Belgische samenleving en ook aangaf van oordeel te zijn dat verzoekers psychische problemen niet door middel van psychofarmaca kunnen worden opgelost, wat aansluit bij de zienswijze van de ambtenaar-geneesheer.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet voorts worden toegelicht dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat voormelde verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er in casu dergelijke dwingende humanitaire redenen spelen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Door onterecht voor te houden dat de ambtenaar-geneesheer tekort is gekomen aan de plicht tot het grondig bestuderen van een dossier toont verzoeker ook geen schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

2.2.5. Verzoeker laat voorts na uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 15 van het EVRM geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

2.2.6. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn adviezen kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de ambtenaar-geneesheer hem of zijn echtgenote aan geen enkel (lichamelijk) onderzoek heeft onderworpen kan het volstaan erop te wijzen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een dergelijk onderzoek slechts dient te worden doorgevoerd indien de ambtenaar-geneesheer dit "nodig" acht en verzoeker niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat in casu geen onderzoek in de zin van voormelde wetsbepaling vereist was.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK